

עין משפט
נר מצוה

קא:

הנושא את האשה. נשאת הבעל חייב במוזנותיה. סלקא דעתין דלא מייחייב דכיון דיש לה מוזנות מאחר כאליו התנה עמה על מנת שאין לה עליו מוזנות קמ"ל: **והן** נותנין לה דמי מוזנות. אינטריך ס"ד דלא פסקו אלא כל זמן שלא נשאת: **והיא** ניוזנת מנכסים משועבדים.

אע"ג דלעיל (דף נא: ושם) תניא חמשה גובין מן המשוכררים המקבל עליו לזון את בת אשתו למ"ד בהנימקין (גיטין נא.). קלובין לחוד טרפה לא קשיא מידי דהכא משום קלצה ולמ"ד כתובין צעין מוקי לה צשקנו מידו ול"מ למ"ד קלובין אע"פ שאין כתובין אמאי לא חשיב להו קלצה

למזון הצנות דהוי עד דתצגרן ומיהו מן האב אין קשה כל כך דלא ידעינן כמה צנות יהיו לו לפיכך אין קלובין קלצה האמין ששעצדו) א' צההיה שעמא

קלובין יניחו עד דתצגרן:

אי דלא אמר דהו אתם עדיי מאי מעמא דרבי יוחנן. הוה ליה למפטריה או משום משטה אני כך או משום אדם עשוי שלא להשציע את עמו: **דאמר** דיה חייב אני דך מנה בשטר. דאלימא מילתא דשטרא לרבי יוחנן וחשיבא הודאה אע"ג דלא אמר אתם עדיי ולא מיירי כשכתב לו חייב אני לך מנה וחמס תחמי דהיינו הוילא עליו כתב ידו וגובה לכולי עלמא מנכסים בני חורין ולא מיירי נמי כשכתב לו אני פלוני חייב לך מנה דהא נמי כחתם תחמי דמי ואע"ג דצריש מגילתא מוכיח בגט פשוט (ב"ב דף קסו.) דיכול לתמוס ולא חיישין דלמא משכח לה איניש דלא מעליי וכתיב מאי דצעי הסם ודאי לא גבי כלל הוילא ואינו מכחיצה אחת דחייב אני לך מנה כתב האי איניש דלא מעלי. מ"ר:

חייב לזונה חמש שנים מאי לאו כי האי גוונא. דאי צשטר גמור מה חדש דחייב ואע"ג דלא הוי שטר גמור גבי ממשעבדי דלית ליה קלא:

לית קלא:

תא

אצלי אוזנה אלא מוליד לה מוזנותיה ^אלמקום שאמה וכן לא יאמרו שניהם הרי אנו זנין אותה כאחד אלא אחד זנה ואחד נותן לה דמי מוזנות ג'נסת הבעל נותן לה מוזנות והן נותנין לה דמי מוזנות ^אמתו בנותיהן ניוזנות מנכסים בני חורין והיא ניוזנת מנכסים משועבדים מפני שהיא כבעלת חוב ^אהפקחים היו כותבים ע"מ שאזון את בתך חמש שנים כל זמן שאת עמי: **גמ'** אתמר האומר לחבירו חייב אני לך מנה הרבי יוחנן אמר חייב ור"ל אמר פטור ה"ד אי דאמר להו אתם עדיי מ"ט דר"ל דקפטר אי דלא אמר להו אתם עדיי מ"ט דרבי יוחנן דקמחייב לעולם דלא קאמר להו אתם עדיי והכא במאי עסקינן ודא"ל חייב אני לך מנה בשטר רבי יוחנן אמר חייב אלימא מילתא דשטרא כמאן דאמר להו אתם עדים דמי ר"ל אמר פטור לא אלימא מילתא דשטרא תנן הנושא את האשה ופסקה עמו לזון את בתה חמש שנים חייב לזונה חמש שנים מאי כי האי גוונא

דשטרא. הוילא וצפני עדים מסר לו: מאי לאו כי האי גוונא. [מה עדות יש לה לאחר זמן דצבר זה לאו כי האי גוונא] שמוסר לה שטר צפני עדים וכמוצ צו פלוני קבל עליו כך ואין שם לא קנין ולא חתימה דאי הוה שטר חמוס צדיה מאי למימרא:

הכיר בה בין לא הכיר בה י"ל כתובה ור"י אמר א' זה וא' זה אשה ואינה אשה הכיר בה י"ל כתובה לא הכיר בה א"ל כתובה ואקשו' ליה לר"ה ואסקנא דר"ה מתני' אשעייתה הוא סבר דקמפלגי באילונית ולא קמפלגי באלמנה מכלל דאלמנה אפילו בסתמא נמי י"ל ולא היא כי קתני לאלמנה אפלונתא דאילונית קתני לה ואם לא הכיר בה אין לה כתובה ודוקא כתובה הוא דל"ל לאילונית אם לא הכיר בה מפני שמקחו מק"ט אבל גיטא בעי שאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות. עיין בערך ל"ד בס"ה:

הנושא את האשה ופסקה עמו שיוון את בתה ה' שנים חייב לזונה ה' שנים נשאת לאחר ופסקה עמו שיוון את בתה ה' שנים חייב לזונה ה' שנים לא יאמר הראשון לכשתבאר אצלי אוזנה אלא מוליד לה מוזנות' במקום שהיא אמה וכן לא יאמרו שניהם הרי אנו זנין אותה כאחד אלא א' וזנה וא' נותן לה דמי מוזנות נשאת הבעל חייב

אלמנה ניוזנת פרק אחד עשר כתובות

נלאוסיה קיימין. צללות שהן קיימין לא הפסידה: זו **דצרי רבי מנחם**. הא סתמא דמיני תנא קמיה דר"ג הפסידה ר' מנחם אמרה דסמימתאה הוא הרצה משמועותיו נשנו סתם צמשה וצברייתא: **אשה ואינה אשה**. פעמים היא כאשתו פעמים אינה כאשתו: **אלמנה**.

לכ"ג: **צחוקס שהיא כן**. שהודיעתו שהיא אלמנה: **הא סתמא**. הוה ליה לא הכיר צה: אין לה. מיוצתא דרב הונא: **צחוקס שאינה כן**. שהטעמו ואמרה לו לא נתקדשתי לאדם מעולם: **אבל סתמא**. שלא התנה עמה ומיהו לא הכיר צה יש לה: **כנסה צידוע**. שהיא אלמנה: **מדקא מפליג צאילוניס**. דאם מתחלה נשאה לשם צאילונית יש לה: כי קסני לה **לאלמנה**. וקאמר יש לה כמוצ: **אפלוגא דצאילוניס קאי**. לאחר שחילק צאילונית ופירש הכיר צה יש לה כמוצא שנאה לאלמנה אכלא וקאמר אף אלמנה נמי שהכיר צה ונשאה לשם אלמנה יש לה כמוצ: **הדרן עלך אלמנה ניוזנת**

הנושא את האשה. לזון אס **צפה**. שהיה לה מאיש אחר: **נשאת**. האס לאחר שגירשה הראשון **לנשכא אלא**. כלומר אס הייתי מקיים את אמה הייתי וזה: **צנוסיהן נוזנות מנכסים בני חורין**. ולא ממשועבדים דתנן (גיטין דף מח:) אין מויליין לאכילת פירות ולצנח קרקעות ולמזון האשה והצנות מנכסים משועבדים: **והיא נוזנת**. אותה הצת: **שהיא צנעלם חוב**. שיש לה עליהן שטר מוזנות: **כל זמן שאם עמי**. ולא אס אמות או תמותי או אגרשיך: **גב' אי דאמר להו**. לשומעין: **אסם עדיי**. שאני מודה לו: **מאי טעמא דר"ל דפטור**. הא אן תנן צנסהדרין (דף כט.) עד שיאמרו צפנינו הודה לו אלמא הודה צפני עדים חייב: אי לא אמר להו. לשומעין אתם עדיי: **מאי טעמא דרבי יוחנן**. הא קיימא לן הסם צנסהדרין וזריך שיאמר אתם עדיי: ה"ג לעולם דלא אמר להו **אסם עדיי והכל צמאי עסקינן צשטרא**. שמסר לו שטר צפנינו וכמוצ צו אני חייב לך מנה ואע"פ כשכתב ידו הוא הוילא ולא חתם פטור. והא דתנן (ב"ב דף קעה:) הוילא עליו כתב ידו שהוא חייב לו גובה מנכסים בני חורין כגון שחתם צו אני פלוני לוייתי מנה מפלוני כדמוכת צפרק

האשה שנתארמלה (לעיל נא.) דאמר אביי לכמוצ חתימת ידיה אחספא אכלא אמגילתא לא מאי טעמא דלמא משכח ליה כו' ותנן הוילא עליו כתב ידו כו' אלמא דחתימת ידיה קמייירי אכלא הכא ולא חתם צו: **אלימא מלסא** דהואה בשטר כיון שהשטר אינו חתום י"ל השטתי כך ור"י סבר כיון שע"י כתיבה הודה לו ומסר לו אותה הכתיבה בפני עדים אלימא מלאת דשטרא כמאן דאמר א"ע ופלוגותיה הוויא בין שהודה לו על מה שהיה מחויב לו מקודם לכן או לא רוצה לשעבר עצמו בכך. אבל אין הילכת כר"י אלא כשורעה להודות לו על מה שהוא מחויב לו מקודם לכן אבל אם אינו מחויב לו ורוצה להתחייב לו מכאן ולהבא א"י עד שיקנו ממנו כמו שמוכיח מדברי ר' גידל דלקמן) ואי קשיא במאי דתנן בגט פשוט הוציא עליו כת"י שהוא חייב לו גובה מנכסים ב"ח אין זה דומה לזה שאותה הכתיבה אינה הודאה אלא עדות שהלווה וזכיון שעל סמך אותה הכתיבה ליווה כתיבתו ככתיבת עדים דמאי אצל ב"ח ואילו הלווה בפני עדים כלום צ"ל א"ע גם עכשיו נמי שכתב בכתי"א אין צ"ל א"ע אבל זו הכתיבה אינה [אלא] הודאה שמודה לו כי הלווה (לו עכשיו אלא) מקודם לכן וכיון שהלוואה לא על סמך

מסורת הש"ס

א) (לעיל 5. צבורות מ: חולין קלג:.) ב) (במשנה צמשעיות וצרי"ף איתא למקום וצברא"ש למקום שהיא אמה.) ג) (גיטין נא. לקמן קצ:.) ד) (לקמן קצ:.) ה) (לעיל 5ט:.)

הגהות הב"ח

א) גמ' סתמא יש לה כתובה וכ"ש:

מוסף רש"י

מתו בנותיהן ניוזנות מנכסים בני חורין. הטעם את האשה ופסקה עמו לזון את בתה חמש שנים וצריכא צחוקס שהיא חייב לה דמי חמס, עמו חמס חמס שנים, אחד זה ואחד נותן לה דמי מוזנות, מתו צנוסיהן ניוזנות מנכסים בני חורין, דקדמי מתמיטין אין מויליין למזון האשה והצנות מנכסים משועבדים. והיא, אותה צת אשתו, ניוזנת מנכסים משועבדים (גיטין נא.).

תוספות ר"ד (המשך)

במוזנות' והם נותנין לה דמי מוזנות מתו בנותיהן ניוזנות מנכסים משועבדים מנכסים כבעלת חוב הפקחים ה' כותבים ע"מ שאזון את בתך כ"ז שאת עמי פ"י [בנותיהן] ניוזנות מנכסי ב"ח כדחתן בהנייקין אין מוציאם משועבדים כדאמרו לקמן בשקנו מידו: איתמר האומר לחבירו חייב אני לך מנה ר"י אמר חייב ר"ל אמר פטור ה"ר אי דא"ל אתם עדי מ"ט דר"ל דפטור ואי דלא א"ל אתם עדי מ"ט ר"י דאמר חייב לפולם דלי"א אי"ע והב"ע כגון דא"ל מנה אני חייב לך בשטר. פ"י הדיבור הזה שדורה לו לא בפה הודה לו אלא בשטר כתב לו כי אני חייב לך מנה ומסרו בידו וכ"י. היא לו לראיה שהודה לו שר"י אמר חייב אלימא ליה מלאת דשטרא כמאן דא"ל אתם עדי דמי ור"ל אמר פטור לא אלימא מילתא דשטרא ולא כמאן דא"ל א"ע דמי (והרב אומר אפילו כ' לו מכ"י אפילו אם מסרו לו בינו לבין עצמו ליכא מאן דפליג שהוא כשטר חתום בב' עדים אצל בני חורין ופלוגותא דר"י ור"ל פ"י בשכ' לו ע"י השטר מנה אני חייב לך ומסר לו אותה הכתיבה בפני ב' עדים והשטר אינו חתום בכת"י העדים. ר"ל סבר מ"ל הודאה בפה מ"ל הודאה בשטר כיון שהשטר אינו חתום י"ל השטתי כך ור"י סבר כיון שע"י כתיבה הודה לו ומסר לו אותה הכתיבה בפני עדים אלימא מלאת דשטרא כמאן דאמר א"ע ופלוגותיה הוויא בין שהודה לו על מה שהיה מחויב לו מקודם לכן או לא רוצה לשעבר עצמו בכך. אבל אין הילכת כר"י אלא כשורעה להודות לו על מה שהוא מחויב לו מקודם לכן אבל אם אינו מחויב לו ורוצה להתחייב לו מכאן ולהבא א"י עד שיקנו ממנו כמו שמוכיח מדברי ר' גידל דלקמן) ואי קשיא במאי דתנן בגט פשוט הוציא עליו כת"י שהוא חייב לו גובה מנכסים ב"ח אין זה דומה לזה שאותה הכתיבה אינה הודאה אלא עדות שהלווה וזכיון שעל סמך אותה הכתיבה ליווה כתיבתו ככתיבת עדים דמאי אצל ב"ח ואילו הלווה בפני עדים כלום צ"ל א"ע גם עכשיו נמי שכתב בכתי"א אין צ"ל א"ע אבל זו הכתיבה אינה [אלא] הודאה שמודה לו כי הלווה (לו עכשיו אלא) מקודם לכן וכיון שהלוואה לא על סמך